

έρημιά μου; Είμεθα οί δύο μας μονάχοι και μόνο ο Θεός είνε από πάνω και βλέπει τὸ δίκιο μου. Δὲν μ' ἄκουε και μένα κανέννας, σὰν ἐσπάραζα στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων σου και μὲ πετούσανε μισοπεθαμένο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου. Δὲν μ' ἄκουες μήτε σὺ, σὰν ἐβγήκες ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, καθάλλα στὸ ψαρι σου ἄλογο, γιὰ νὰ πᾶς νὰ πάρης τὸν ἀέρα σου στὰ Χανιά. "Αμα ἔφυγες μου πετάξανε τὸ παιδί μου σὰν τὸ σκουπίδι ἔξω. "Ετρεξα νὰ τὴν δῶ, νὰ τὴν πάρω μαζύ μου πάλι, μὰ ἐκείνη δὲν μὲ γνῶριζε πλειά... Δὲν ἤθελε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά μου... Τῆς κούνησε τὸ νοῦ ἢ ἐντροπή της... Ἡ κόρη μου, ἢ Ἀργυρώ μου ἦτανε τρελλή... Τὰ θυμάσαι ὅλα αὐτὰ και φωνάζεις ἀμὰν ἀκόμη; Τί νὰ σοῦ κάμω, Θεέ μου;

Και κρατῶν πάντοτε τὴν μάχαιράν του, συνήνωσε τὰς δύο του χεῖρας και προσέβλεψε πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὡσεὶ ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνωτάτην τιμωρίαν διὰ τὸν μιαρὸν κακοῦργον.

Τίς οἶδεν ἂν ἢ πρὸς τὸ Θεῖον δέησις δὲν ἔσωζε τὸν Ἀλῆ-μπέη;

Ἄλλ' οὗτος ἀπὸ τινος προσδοκῶν στροφὴν ἢ κίνημά τι τοῦ Χατζηγιάννη, εὔρε τότε τὴν κατάλληλον στιγμήν. Διὰ ταχείας κινήσεως τῆς χειρὸς κατήνευκε κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὸν φοβερόν λίθον.

Ὁ Χατζηγιάννης ἐκλονίσθη, ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κεφαλὴν και ἔπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

Ἐκράτει στερρῶς διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν μάχαιράν του και μάτην ἀπεπειράτο νὰ τῷ ἀποσπάσῃ αὐτὴν ὁ Ἀλῆ-μπέης. Αἰσθανθεὶς τοῦτο συνήλθε, και τότε φρικῶδης ἤρξατο πάλῃ ἐπὶ τοῦ καταϊματωθέντος ἐδάφους.

Ἐκυλίοντο ἐκεῖ οἱ δύο γέροντες και τὸ ἀπὸ τῆς πληγείσης κεφαλῆς τοῦ ἑνὸς ρέον αἷμα, ἐπορφύρου και ἐρύπαινε τὰς παλλεῦκους τρίχας ἀμφοτέρων. Ὁ Ἀλῆ-μπέης συστρεφόμενος, ἐθλασφῆμει λυσσῶδως. Ὁ Χατζηγιάννης ἐστέναξε βαρέως ἐνῶ δ' ἐπειράτο ν' ἀποσύρῃ τὴν ὀπλισμένην χεῖρα, ἦν ἐπίεζε τὸ βαρὺ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπώθει τοῦτο διὰ τοῦ ἀγκῶνος και ἐσφόνγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του, οὓς κατεκάλυπτε και ἐσκοτίζε τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς του ρέον αἷμα.

Ἦτο φοβερά και φρικῶδης ἡ περιζωῆς και σωτηρίας και ἐκδικήσεως πάλῃ τῶν δύο πρεσβυτῶν ἐκείνων ὁ τρόμος και ἡ διαψευθεῖσα ἐλπίς τοῦ Ἀλῆ-μπέη, ἐξήντησαν ταχέως τὰς δυνάμεις του. Ἡ συγκίνηση, ἡ ἔξαψις τῶν ἀπὸ πολλοῦ συγκρατουμένων, ἀλλὰ μὴ κατασβεσθέντων παθῶν και ἡ αἰμορροοῦσα πληγὴ τοῦ Χατζηγιάννη, παρέλυσαν και τούτου τὰ νεῦρα ἀλλ' ἢ ἀνάμνησις τῆς ἀτιμίας τῆς θυγατρὸς του ἐνίσχυσεν αὐτὸν πρὸς στιγμήν. Μετ' ἀγωνιώδη προσπάθειαν κατάρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν χεῖρα και τὴν μάχαιράν του. Ἠνωρθώθη τότε ἀπειλητικώτερος και διὰ φωνῆς βραχνῆς, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ στήθους του ἀνερχομένη, ἐφώνησε:

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἀνεστράφη και ὁ Ἀλῆ-μπέης πειρώμενος νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ δὲν ὑπήκουε τὸ πολύσαρκον σῶμα του. Ἄλλως τε ὁ Χατζηγιάννης ἐκτείνας ἤδη κατ' αὐτοῦ τὴν μάχαιραν ἐπέθηκε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους του και τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Σκύλε ἀγαρηνέ, ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσης με τὴν πέτρα; Μοῦ ἔσπασες τὸ κεφάλι, μὰ δὲ μοῦ πῆρες τὴ μάχαιρά μου. Νά, σκύλε, γιὰ τὴν ντροπὴ τῆς κόρης μου... νὰ και γιὰ μένα.

Και ὁ Χατζηγιάννης σφίγγων πάντοτε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸν λαιμὸν τοῦ Τούρκου, ἐνέπηξε δις τὴν μάχαιράν του εἰς τὰ στήθη τοῦ Ἀλῆ-μπέη.

— Ἀμὰν, χριστιανέ, ὠλόδλυζεν οὗτος κινῶν βιαίως τὰς χεῖρας και τοὺς πόδας ἵνα συστραφῇ. Ἀμὰν, Χατζηγιάννη, ἐπανέλαβε μυκόμενος ἐκ τῶν πόνων.

— Μήτε γιὰ μένα, μήτε γιὰ τὸ παιδί μου, δὲν εἶχες Ἀμὰν. Ἐτρελλάθηκεν ἡ μαύρη και δὲ μ' ἐγνώριζε και δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα της ἄλλο λόγο, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Και θέλεις νὰ σ' ἐλεήσω; Μέσα στὸ αἷμα ποῦ σκοτεινιάζει τὰ μάτια μου, θαρρῶ πῶς τὴν βλέπω με τὰ ξεπλεγμένα της μαλλιά νὰ τρέχῃ και νὰ φωνάζῃ: «Ἀντωνιό μου! Ἀντωνιό μου!» Μὴ μουγκρίζεις, μὴ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ

(Τοῦ Κλόστοκ)

"Α! νάτος, νάτος, ἔρχεται ὁ ἀγαπημένος μου. Κυττάχτε τον! Εἶνε ὠραίος! Φτάνει νικητὴς τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος... Ποτέ δὲν ἦταν τόσο ὠραίος ὅσο σήμερα! Σκεπασμένος στὸν ἰδρῶτα και στὸ αἷμα.

Φτάνει ὁ ἀγαπημένος μου...

"Ελα! Σὲ προσμένω!

Σὲ προσμένω ἐδῶ και ἀνατριχιάζει ὅλο μου τὸ κορμί ἀπὸ χαρά!

"Ελα! Σὲ προσμένω!

Σὲ προσμένω ἐδῶ γιὰ νὰ πάρω ἀπ' τὰ χέρια σου τὸ νικηφόρο σπαθί σου.

"Ελα! Ποτέ μου δὲν σ' ἀγάπησα, ὅπως τώρα! Τὰ χέρια μου τρέμουν στὴ σκέψη ὅτι σὲ λίγο θάγγιξουν τὸ κορμί σου, γιὰ νὰ σοῦ σφουγγίσουν τὸν ἰδρῶτα και τὸ αἷμα ποῦ στάζει ἀπ' τ' ὠραῖο σου πρόσωπο...

ᾠ ἀγάπη μου!

Εἶνε καιρὸς, τόσος καιρὸς, ποῦ δὲν ἀντίκρυσσὰ τὰ μάτια σου!

Και ὅμως τώρα ὅλα τελείωσαν!...

"Ἐρχεσαι στεφανωμένος ἀπὸ δόξα γιὰ νὰ πάρης ἀπὸ τὰ φλογισμένα χεῖλή μου τὸ φιλι τῆς ἀγάπης...

Τὸ φιλι τῆς ἀγάπης ποῦ δὲν σὲ ξέχασε οὔτε στιγμή ἀπὸ τότε.

Μὴ στέκεσαι!... Οὔτε στιγμή μὴν ἀμφιβάλλεις!...

Σοῦ ἀνήκω ὀλόκληρη...

Ἡ ζωὴ μου εἶνε στὰ χέρια σου...

Εἶνε ἡ στιγμή ποῦ ἡ δόξα, ἡ χαρὰ και ὁ ἔρωτας θὰ δώσουνε τὸ χέρι...

"Ελα!...

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

(Τοῦ Μπύργκερ)

ᾠ ὦρες, ποῦ περάσατε, πῶς περάσατε γιὰ πάντα!... ᾠ φτερά τοῦ ἔρωτα ποῦ χαϊδέψατε τότε τὴν τρικυμισμένη ψυχὴ μου...

Τώρα ἕνα τίποτα ὑπάρχει παντοῦ.

Μιά νύχτα στὴ ζωὴ και στὴν ἀγάπη...

Μάταια ἀναζητῶ τὰ μάτια της, μάταια περιμένω και ἀγωνιῶ ἢ ψυχὴ μου...

Παντοῦ μιά μοναξιὰ κι' ἕνα σκοτάδι...

Πῶς γλύστρησε ἀπ' τὰ χέρια μου ἢ ζωὴ και πῶς ὁ πόνος κύλησε τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς μου...

Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ζῆτε ἀκόμα, ἐσεῖς, ποῦ ἀγάπησα τόσο, ὠραῖα κορίτσια τῆς ἀγάπης...

Μὰ πρὸς τί, κι' ἂν θέλω νὰ γυρίζω στὰ χαμένα χρόνια;

Περάσανε πειὰ, ὅλα περάσαν...

Και ὁ καλὸς καιρὸς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ.

Και κάποια ἀνάμνησις ποῦ μένει ἀκόμα, ἀργὰ κι' αὐτὴ με τὸν καιρὸ θὰ ξεχαστῇ...

σπαράξεις, δὲν ἔχει ἔλεος. "Ὅ,τι ἔκανες θὰ βρῆς! "Ὅλο τὸ χωριὸ σηκώθηκε στὸ ποδάρι νὰ γυρεῦῃ τὸν Ἀντωνιό. Και μόνο τὸ βραδυνὸ τὸν ἤϋρανε στὸ δρόμον τῶν Χανιῶν... ποῦ τὸν ἐσκοτώσες κι' ἐκείνον. Ἐβαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά του... τὰ νυφικά... ποῦ ἔφερνε τῆς κόρης μου... και εἶχε τὴν ἀτιμὴ σου μπάλα μέσα στὴν καρδιά.

Ὁ Χατζηγιάννης, ὅστις μετὰ κόπου πολλοῦ ὠμίλει, κατέβαλε τὰς ὑστάτας του δυνάμεις και κατήνευκεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἀλῆ-μπέη και τρίτην θανατηφόρον πληγὴν.

— Ἀμὰν... ἔκραξεν ἔτι, ψυχορραγῶν ὁ Τούρκος, και καταληφθεὶς ὑπὸ φοβεροῦ σπασμοῦ, ἐξέπνευσε. Και ἔμενον ἀνοικτοὶ οἱ αἱματόχροες ὀφθαλμοὶ του, προσηλωμένοι ἀτενῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ τιμωροῦ του.

Ἄλλὰ και αἱ δυνάμεις τοῦ Χατζηγιάννη, ἐντελῶς ἐξαντληθεῖσαι, ἐγκατέλιπον αὐτόν. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἔτι ἀπὸ τοῦ μετώπου του ὅτι ὀφθαλμοὶ του ἐθολώθησαν και τὸ σῶμα του κατέπεσε και ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ἀλῆ-μπέη...

Ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη και ἡ νύξ ἐπελθοῦσα ἐκάλυψε διὰ τοῦ σκοτόους της τὴν φρικῶδη ταύτην εἰκόνα.

Τὴν ἐπαύριον αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου δύο ἀσπόνδων ἐχθρῶν, τὰ ὁποῖα ἢ ἐκδίκησις και ὁ θάνατος εἶχαν τὰ αἰμόφυρτα πτώματα τῶν δύο γερόντων, τῶν τος εἶχον συνενώσει.

I. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

